

Vstup: Za 9, 8-10

Píseň: 276

Modlitba:

1. čtení: Mt 21, 1-9

Píseň: 273

Oznámení:

písně chval:

2. čtení: Žalm 34, 1.12-17

„Vyhybej se zlu a konej dobro, vyhledávej pokoj a usiluj o něj.“ Ž 34;15

Bratři a sestry, probudili jsme se do 1.adventní neděle. Jaká asi bude pro nás ? A jaká bude pro celý svět ? Do jakého rána se probudila Evropa ? Jaký asi bude letošní advent ? Mnozí jsou zneklidnění, svět haraší zbraněmi, denně slýcháme různé výhrůžky. Česká republika se prý dostala na seznam zemí, které považuje IS za své hlavní nepřátele. A přece je to neděle jako každá jiná, den, který Bůh oddělil k tomu, abychom s ním mohli mít společenství, den, ve kterém chceme společně vyhledávat Kristův pokoj. Zlého bylo, je a zřejmě ještě i bude ve světě dost a dost.

Mně se velice líbí úvodní slova Davida, který v tom 34. žalmu, ze kterého jsme četli, zpívá: ***Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála.*** Úplně mi zní v uších písnička, kterou tady v tomto chrámu kdysi zpívala skupina Simon (která teď shodou okolností znovu povstala k životu pod jiným názvem „Marabe“). Začínala přesně stejnými slovy. Král David se prostě vědomě rozhodl, že navzdory všem špatným zprávám bude chválit a oslavovat Boží dobrotu a milosrdenství. Jakoby si sám pro sebe vyhlásil životní program, ve kterém by se cílevědomě zaměřil na Boží dobrotu a šíření pokoje.

Možná nám to trochu zavání přílišným optimismem, sluníčkářstvím anebo křesťanskou naivitou. Ne, nebojte se, nedal jsem se unést, jen se mi prostě v poslední době zdá, že už je toho nepokoje, nervozity a emotivních vyjádření některých jednotlivců, politiků i státníků příliš. Obávám se, že k tomu začínají mít sklony i někteří křesťané. Kde tedy najít moudrost a střizlivost, jak si zachovat chladnou hlavu a Kristův pohled na všechno co se děje kolem nás? Možná nám k tomu přihrál troškou do mlýna právě ten úžasný adventní čas. Vždyť právě dnes si znovu připomínáme Ježíšův slavný příjezd do Jeruzaléma. Je to zvláštní - Ježíš přijíždí na oslátku jako tichý beránek, nevstupuje do arény jako gladiátor, i když ví, že bude bojovat na život a na smrt. Nevyzbíjí svých dvanáct věrných mečí, i když ví, že půjde do tuhého. Pouze posílá dva z nich pro oslici. A přesto když se Ježíš přiblíží k Jeruzalémským branám, vyjdou mu mnozí vstříc, metají před něj ratolesti a prostírají své vlastní pláště a volají: ***„Hosana Synu Davidovu ! Požehnání, který přichází ve jménu Hospodinově ! Hosana na výsostech !“***

Víte, já jsem moc rád, že Boží Syn, ten dlouho očekávaný Mesiáš, není gladiátor a není dokonce ani ctižádostivý politik s volebním sloganem či písničkou: *„Málo nás, málo nás, pojd'te všichni mezi nás“*, nebo třeba *„Kde nemáte zastání, naše strana zachrání“*. V poslední době se mi zdá, že díky strachu mnozí začínají nahrazovat argumenty agresivitou a násilím. Víte, co mi ale není jasné ? Proč si to ten Ježíš taky s tím ďáblem a smrtí nerozdal víc na férovku ? Proč neuspořádal nějaké rytířské klání, nevyhlásil válku a nevyhlásil všeobecnou mobilizaci. Mám za to, že to bylo také proto, že Boží Syn nepřišel, aby rozséval zlobu a nenávist, ale přišel jako posel pokoje a smíření. Ježíš si oblíbil život. Moc jeho lásky a odpuštění přemohla nenávist.

Žalmista David nám dává podobnou radu. ***„Jak je tomu s mužem, který si oblíbil život, jenž miluje dny, v nichž by užil dobra?“*** A pak vyjmenuje 3 věci, které nám k tomu mohou dopomoci:

1) „Střeží před zlobou svůj jazyk a své rty před záludnými řeči.“

Zlo je nakažlivé, je jako infekční choroba, na kterou zatím nikdo nenalezl v tomto světě lepší lék, než Kristovu omilostňující lásku. Problém je, že dokud jsme na této zemi, nemůžeme si myslet, že protože jsme uvěřili v Krista, bylo zlo úplně poraženo. V našem srdci ano, v tomto světě ale ještě zcela ne. Dokud Ježíš nepřijde, bude se nás stále snažit otrávit. Veškerá agrese a násilí je jako jed, jako jedno slovo, které ve zlobě nerozvážně vyslovíme a už ho nemůžeme vzít zpět. Pozor na zlobu v našich slovech a pozor na záludné, dvojsmyslné a pletichářské řeči. Jazyk je nebezpečná zbraň a „*neumí ho zkrotit nikdo z lidí, je to zlo, které si nedá pokoj. Jím chválíme Pána a Otce, jím však také proklínáme lidi, kteří byli stvořeni k Boží podobě.*“ Tak by tomu být nemělo píše ap.Jakub ve svém dopise ve **3k,8–10v.**

2) „Vyhýbá se zlu a koná dobro.“ Dá se vyhnout zlu ? To je přímo filozofická otázka. Nad tím už přemýšlelo mnoho moudrých lidí. Na minulém setkání s konfirmandy jsme si připomněli jednoho člověka, který se nechal inspirovat Ježíšovým kázáním „Na hoře“ bylo o něm řečeno, že to byl muž, jemuž bylo předurčeno zasadit svou doktrínou nenásilí britskému impériu těžší rány, než děla povstaleckých pluků. Jmenoval se Móhandás Karamčand Gándhí. Tento člověk se snažil, inspirován také křesťanskými myšlenkami, bojovat nejen proti okupaci Indie Brity, ale i proti nespravedlnosti ve své vlastní zemi (např. proti rozdělování společnosti na různé kasty a podkasty) a ovlivnil tak svým postojem celý civilizovaný svět. Prokazoval dobro i těm lidem, které všichni odmítali. Vyhýbal se zlu a konal dobro. Ježíš to ve svém kázání povýšil až na ono známé: „*Milujte své nepřátele a dobře číňte těm, kteří vás pronásledují.*“

3.) „..... vyhledává pokoj a snaží se (usiluje) o něj.“

To byl a je životní program a poslání Božího Syna. Vždyť to byl On kdo řekl: *Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí !* (Jan 14;27) A tuto životní náplň nám doporučuje i žalmista David. Vyhledávat a usilovat o pokoj v tomto nepokojném světě. V těch slovech: „vyhledávat a usilovat, snažit se“, je silná výzva k akci, není to pokyn k nečinné apatii. O dobro a pokoj je třeba usilovat a někdy i bojovat, ale ne stejnými zbraněmi, jaké ten Zlý používá proti nám. Zloba šíří zase jenom zlobu a nenávist zase nenávist. Nemysleme si, Bůh dobře ví o všem, co se kolem nás děje. Jeho oči jsou obráceny ke spravedlivým, píše David, když volají o pomoc, nakloní k nim své ucho, vyslyší je a vysvobodí z jejich soužení. Boží spravedlnost není bezzubá ani slepá. „*Svévolníku připraví smrt jeho vlastní zloba,*“ čteme v 34. žalmu. Čím člověk zachází, tím také schází, říká jedno pravdivé přísloví. Petr, který chtěl mečem zasáhnout proti těm, kteří přišli zatknout Ježíše, uslyšel od svého Pána: „*Vrať svůj meč na jeho místo; všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou.*“ Mám za to, že to nemusí být chápáno striktně jako odpírání zbraní ve všech případech, vždyť Ježíš také říká, že světská moc „... *nenese meč nadarmo; je Božím služebníkem, vykonavatelem trestu nad tím, kdo činí zlo.*“ Jen bychom tím mečem ani svým jazykem neměli zlostně mávat nad hlavou příliš často. Vždyť jsme přece nositelé pokoje.

Blíží se svátky, odvážím se říct svátky pokoje a míru – Vánoce. Chceme se na ně během adventu připravit. Pokud je chceme opravdu prožít pokojně, **nezapomeňme tedy na 3 věci:**

- pozor na záludné řeči a zlobu ve svých slovních projevech;
- vyhýbejme se zlu a raději se pusťme do něčeho dobrého, užitečného a chvályhodného;
- dejme si závazek, že budeme cíleně vyhledávat pokoj a usilovat o dobré vztahy ve své rodině, okolí i celé naší společnosti.

Přeji vám pokojný a požehnaný Advent !

Píseň: 648, **Večeře Páně,** **Píseň:** 275, **Přímluvná modlitba + Otče náš**

Slovo poslání: Žalm 34, 8–9.19-21, **Požehnání:** Fil 4,7 **Píseň:** 485